

end han tror. Det ærede Medlem tror, at jeg er ligesaa letsindig som han, og at jeg bygger en Landbrugsstatistik paa et enkelt Aar. Det kunde aldrig i Verden falde mig ind at gøre det, med mindre jeg ad anden Vej skaffede mig Sikkerhed for, at det enkelte Aar var et Normalaar, saa kunde det lade sig gøre. Det er for saa vidt 1901, det er Normalen for den Tid, men 1909, som det ærede Medlem benytter, er under ingen Omstændigheder Normalen for den sidste Periode.

Saa siger det ærede Medlem paa Spalte 726 med Hensyn til det, som for mig er Slutningsresultatet, altsaa det, som jeg har sagt Spalte 405 om Beregningen af Værdistigningen paa det nøgne Hartkorn, som jeg kalder det, paa Besætning, Inventar o. s. v., at hvis det er lavet paa den almindelige Salgsstatistik, svæver det et godt Stykke i Luften, og han fortsætter: „men selv om det skulde vise sig at være rigtigt, hvad jeg ingenlunde benægter Muligheden af . . .”

Det ærede Medlem er altsaa ikke kommen videre med sin Undersøgelse og med alle sine Insinuationer mod mig om at hale i Tallene, end at han ikke tør benægte, at Resultatet kan være rigtigt. Havde det saa ikke været bedre, om det ærede Medlem havde sparet sine personlige Insinuationer mod mig og undersøgt, om Tallene vare rigtige? Det ærede Medlem vilde saa være kommen til det Resultat, at selve disse Tal ere i den Grad afrundede for at være paa den sikre Side, at der ikke er nogen som helst Tvivl om, at det ærede Medlem skal komme til at lade dem staa. Det ærede Medlem maa huske paa, at, selv om det er en Brøkdæl af Hartkornet, der gaar i Salg det ene Aar efter det andet, have vi disse Resultater af Salgene det ene Aar efter det andet gennem lang Tid, og selv om det ikke er en stor Del af Hartkornet, der sælges det enkelte Aar, kunne vi — saa meget ved det ærede Medlem maaske af den statistiske Børnelærdom — ved Gentagelserne Aar efter Aar faa den Sikkerhed, som det enkelte Aar ikke kan give, selv om det enkelte Aars Salg er stort. Men jeg har taget fornødent Hensyn til Usikkerheden, som jeg vel ved findes. Jeg er noget tilbøjelig til at tro, at jeg ved det fuldt saa vel som det ærede Medlem. For at være paa den sikre Side har jeg benyttet to Rækker af Beregninger, den ene ganske svarende til de andre Beregninger, jeg har foretaget, nemlig Treaaret 1899—1901 og Treaaret 1907—1909. Nu skal jeg sige, hvordan Tallene ville blive uden Afrunding, og saa overlader jeg rolig til ærede Medlemmer derefter at

bedømme, hvem af os to, det ærede Medlem for Københavns 10. Valgkreds eller jeg, der omgaas letsindigt med Tallene. Det findes Spalte 405.

Jeg er først kommen ind paa at beregne Værdiforøgelsen for faste Ejendomme, Besætning og Inventar, og dernæst paa den anden Side Gælden. Værdiforøgelsen paa Besætning og Inventar har jeg — jeg skal straks sige hvorfor — afrundet stærkt, men afrundet i den rigtige Retning. Jeg har i første Omgang — her paa Sp. 405 — regnet med 225—250 Mill. Kroners Værdiforøgelse. Selve Tallet er, naar vi gaa ud fra de statistiske Tal for de virkelige stedfundne Salg, i Virkeligheden hverken 225 eller 250, men det er 259. Men nu ved jeg, at vi have den Vanskelighed ved Salgsstatistikken, hvad det ærede Medlem maaske ikke ved — han er ikke forpligtet til at vide det —, at den samlede Værdi ved Salg af en fast Ejendom iberegnet Besætning og Inventar er langt sikrere end Underafdelingerne. Jeg røber ingen Hemmelighed ved at sige, at ved Køb af fast Ejendom med Besætning og Inventar ere de handlende interesserede i at sætte Værdien af Besætning og Inventar saa højt som muligt og Værdien af den faste Ejendom saa lavt som muligt, fordi Stempelafgiften bliver mindre derved. Det er aldeles givet, at den samlede Sum af Værdien paa fast Ejendom med Besætning og Inventar er langt sikrere end de enkelte Underafdelinger. Derfor bevæger jeg mig med større Sikkerhed, naar jeg tager den samlede Sum, end naar jeg behandler de enkelte Underafdelinger. Det ærede Medlem vil se, at senere siger jeg, at naar vi lægge Værdiforøgelsen af Besætning og Inventar sammen med de 600 Mill. Kr., der komme som Værdiforøgelse af fast Ejendom, komme vi til 800 Mill. Kr. Men det gøre vi slet ikke, for det Tal er ret stærkt afrundet nedefter; vi komme ad den ene Vej, som jeg beregnede, til 770 Mill. Kr. og ad den anden Vej til 853 Mill. Kr., saa det ærede Medlem vil se, at 800 Mill. Kr. er meget ædrueligt anslaaet. Jeg skal straks sige, hvori Forskellen ligger mellem de to Tal, det er atter et Forsigtighedshensyn. Men hvis det ærede Medlem nu vil lægge sammen 600, 225 à 250 Mill. Kr., er det ikke 800 Mill. Kr. Jeg har afrundet nedad en Gang endnu for at være paa den sikre Side. Til sammen tagen er Afrundingen efter den ene Metode 69 Millioner og efter den anden 54 Millioner nedefter. Jeg er altsaa ikke bange for at afrunde, men vel at mærke,